

Ik doe de deur achter me dicht en we lopen naar de hal. De auto staat al klaar. Het is dezelfde Mercedes waarin we de rit vanaf het vliegveld hebben gemaakt. Alleen is er een andere chauffeur. Mijn God, hoeveel man personeel hebben ze hier eigenlijk in dienst? De chauffeur vraagt ons in te stappen. Hij heeft suggesties waar we kunnen shoppen. Ik knik en hij houdt het portier voor ons open. Als we hebben plaatsgenomen stapt hij in en start de motor. De auto zoeft weg. Bij het hek komt er vanaf de andere kant een zwarte Porsche aanscheuren. Onze chauffeur moet op de rem trappen om niet in botsing te komen met die auto. Er zitten twee mannen in de Porsche en ze kijken niet om terwijl ze extra gas geven en de oprijlaan opscheuren. Het grind spat opzij. Onze chauffeur geeft geen krimp en rijdt kalm verder.

“Bonjour messieurs” zegt hij met een cynische glimlach om de mond. Na een klein half uur rijden komen we in de stad aan. Monte Carlo! We stoppen voor een juwelier. Alsof we hier geld voor hebben! De chauffeur lacht naar ons en zegt dat we hier zeker naar binnen moeten. We moeten uitstappen. Ik schud van nee en maak met mijn vingers de geldtelbeweging en trek tegelijkertijd mijn schouders op. Weer lacht hij, stapt uit en opent mijn portier. We stappen uit. Hij duwt ons bijna naar de deur.

“De juwelier weet dat jullie gasten zijn van de heer Ibn Saoud, hij heeft instructies, mesdames” lacht de chauffeur.

Lia staat al binnen en loopt naar een glazen vitrine. Ze kwijlt bijna bij het zien van zoveel moois.

“Moet je zien joh, die armband. En die oorbellen. Zouden dat echte diamanten zijn?”

Ik sta bij een andere vitrine met colliers. Dit spul is niet in onze begroting opgenomen. Maar dat wil niet zeggen dat je

niet even mag kijken, toch? Zou de eigenaar een vriend zijn van Abdoel? En zou Abdoel willen dat we hier geld uit gaan geven zodat zijn vriend aan ons verdient? Er klinkt een zacht kuchje en ik draai me om. Een blonde man van middelbare leeftijd kijkt ons verwachtingsvol aan. Hij zit keurig in het pak en ik neem dus maar aan dat hij hier werkt. Aan de Middellandse zee doe je niet voor je lol een pak aan. Ik herinner me de woorden van de chauffeur en zeg dat we gasten van de heer Ibn Saoud zijn.

“Mais, oui, je sais, je sais mam’selle”. Hij lacht en troont ons mee naar een tafel waar aan weerszijden stoelen staan. Lia en ik nemen aan een kant van de tafel plaats en hij beduidt ons even te wachten en loopt weg. Na een paar tellen komt hij terug met een zwarte fluwelen doos. Hij zet deze op tafel en doet hem voorzichtig open. Binnenin zie ik een dubbelgevouwen satijnen doek. Als hij die openvouwt zie ik dat er twee bijna identieke gouden colliers liggen. Ze zijn elegant van vorm en er flonkeren kleine diamantjes in een witgouden zetting. De diamantjes vormen kleine bloemetjes en de hartjes van de bloemetjes zijn gemaakt van saffieren en robijnen. Ik weet niet goed wat ik moet zeggen. Zeer kostbaar, dat is duidelijk. De man pakt een collier op en gaat achter mij staan. Hij houdt het collier voor me langs en probeert het te sluiten. Ik wil hem wat helpen en houd mijn vlecht omhoog. Terwijl ik me in een spiegel bekijk doet hij het andere collier bij Lia om. De colliers zijn verschillend maar tevens gelijk. Ik vind ze prachtig en weet me niet goed een houding te geven.

Dan zegt hij: “Magnifique, mademoiselles. C’est un bon cadeau. Une surprise de monsieur Ibn Saoud.”

Het moet even tot ons doordringen en we maken bakvisachtige geluidjes. Daarna nemen we de tijd en de heer laat ons

allerlei andere juwelen zien; bijpassende ringen en bijpassende oorbellen. Ruim een uur later staan we weer buiten. Met de colliers mooi verpakt in onze tas.

“Het wordt tijd dat ik die Ibn Saoud van jou eens ga ontmoeten” zegt Lia. Haar gezicht straalt. Het zonlicht van gisteren, de nachtrust en het genot van een kostbaar en prachtig cadeau geven haar iets buitenaards. Wat een mooie meid.

“Iemand die zo rijk is dat hij zomaar twee van dit soort cadeaus weg kan geven, die moet wel interessant zijn”.

Is dit Lia? Die nuchtere Lia? Te koop met geld? Nou ja, juwelen?

De chauffeur staat ons op te wachten. Hij wil ons wat van Monte Carlo laten zien. We rijden naar het paleis van de Grimaldi's, hoog boven de zee. Even later zijn we aan de haven en stappen uit om naar de schepen te kijken. Onze chauffeur kijkt op zijn horloge. “De dames hebben zeker wel trek?” We nemen weer plaats in de auto, nog steeds beduusd van de gebeurtenissen in de juwelierszaak. Voordat we het weten stopt de auto voor een sjiek restaurant. Op de gevel staat met grote letters “Chez Gianni” geschreven.

Uiterst hoffelijk worden we bij de deur begroet. Zo hoffelijk kan alleen een Italiaan zijn of een Franse Mediterraan en dat zijn de Monagasten beide. Over een sjieke bedoening gesproken. Ik kijk mijn ogen uit. De gasten zitten in het gezellige restaurant vooral om op te vallen. Wat een dure kleding, Coreliani, Versace, Pierre Cardin en wat weet ik al niet. En wat een juwelen. Het is duidelijk, hier luncht de Jet Set. Even vraagt de ober of we buiten willen eten, maar dat vind ik te warm. We worden naar een gereserveerde tafel geleid en keurig in de stoel geholpen.

“Het went” zegt Lia en we barsten in lachen uit. Champagne als aperitief?

“Bien sur” zegt Lia en opnieuw krijgen we het te kwaad. Ik besluit me te laten verrassen en neem het lunchmenu zonder het verder te bestuderen. Lia doet mee en even later proosten we op onze vakantie.

“Heb je die ouwe tang achter je gezien?” vraag ik Lia. “Dat mens heeft wel vijf face lifts gehad, nog eentje en ze krijgt een sik”. Lia kijkt en giechelt. “Of laat ze scheten door haar neus!”

Lia verslikt zich in de champagne. “Hou op, ik pies in mijn broek” proest ze.

“Ophouden jij!” dreigt ze.

Ik hou dus maar even op en bekijk de mensen in het restaurant. Flessen wijn in koelers, hier en daar een half flesje rood. De borden zijn groot en heel mooi opgemaakt. Ook ruikt het niet verkeerd en ik krijg trek. De mensen eten beschaafd en converseren op zachte toon. Vegen de lippen af voordat ze een slokje nemen. Wij moeten ons beter gaan gedragen. Ik bemerk dat ook wij terloops worden bespied. Wij horen hier eigenlijk niet, te jong en te arm. Hoewel, ik heb dat mooie juweel toch? Maar ik besluit het niet om te doen. Toch moeten we straks maar eens wat nieuwe kleren gaan kopen. Lia aarzelt, net zoals ze aarzelde dat juweel aan te nemen. Ik vertel haar dat Abdoel zo rijk is, dat het geven van een duur cadeau voor hem net zoiets is als het geven van een sigaret van mij aan Lia.

De amuse bouche is iets met Parmaham en een bosaardbeidressing. We proeven als volleerde Jetsettertjes en spoelen het weg met de champagne. De ober komt met de wijnlijst en ik besluit te kiezen. Rap ga ik naar de witte wijnen want we zullen vis als voorgerecht hebben. Het duizelt me even als ik naar

de prijzen kijk die naast de flessen staan. Zijn dat Franken of Euroos? Jawel, Euroos, alle Jezus! Ik vraag de ober om advies en hij beveelt een Montrachet aan. Ik ga akkoord en wil het boek teruggeven. Geen rode wijn? Vraagt de man met een teleurgestelde trek om zijn mond. Ik besluit tot een half flesje en vraag opnieuw advies. Een Bourgogne deze keer. Altijd dat beslissen.

De ober, een leuke, donkere vent, komt met een ijsemmer en een fles aangelopen. Het ritueel van de fles openen, het hoort erbij. Hij snuift aan de kurk en keurt goed. Uiteindelijk mag ik proeven. De wijn ligt strogeel in mijn glas, dat al snel beslaat van de koude. Ik ruik en neem een sipje. Ik ben werkelijk verbaasd. Lekker! Ik knik goedkeurend en de ober (“Heet u Gianni?” “Non Madame”) schenkt Lia in en daarna mijn glas bij. We proeven genietend en Lia merkt op dat ik een goede keus van wijn heb.

“Ach meid” zeg ik in plat Haags, “nou mot je es goed luistere. Ik ken eigeluk nog geen scheid van een boer onderscheide, dus wat lult je nâh?”

Lia gilt het uit en het hele restaurant kijkt. Krijg nou wat, Lia bloost.

“Wil je dat laten” hijgt Lia verschrikt.

Het voorgerecht komt, gegrilde Coquilles St. Jacques met een saffraansaus. Het smaakt een beetje vissig maar dat hoort volgens Lia, want het zijn schaaldieren.

Volgens mij moeten die schaaldierig smaken.

“Wees maar blij dat ze niet smaken naar wat het werkelijk is” vervolgt Lia.

“Wat is het dan?” verwonder ik mij.

Lia gilt opnieuw, haar stem slaat over:

“Het is een sluitspier, echt waar” en nu brullen we het samen uit.

De gasten zijn geamuseerd. Twee mooie meiden die zo'n pret hebben. Dat mag hier zeker. Prima plaats, Monte Carlo!

De ober houdt ondertussen onze glazen goed nat. Het hoofdgerecht blijkt te bestaan uit gegrilde lamskoteletjes. Zo heb ik ze nog nooit gezien. Het lijkt wel alsof de hele rib er nog aan zit. Wel vijftientwintig centimeter steekt het botje uit het prachtig rosé gebraden vlees, dat met enkele liflafjes van groenten en een portsaus wordt geserveerd. De rode wijn is zo op en ik bestel er nog maar een flesje.

Kijk, dat is nog eens lunchen, als ik dat iedere dag zou doen dan werd ik in een maand wel tien kilo zwaarder.

“Dan stuiter ik 's morgens de trap af” zegt Lia.

“Makkelijk en snel beneden”. We lachen.

Ik bekijk haar gezicht en zie dat ze sproeten rond haar neus heeft. Ik neem een teug van de wijn en keur de fles goed. Ik trek mijn wenkbrauwen op en zeg:

“Weet jij dat je eigenlijk best een lekker wijf bent? Knap, goed figuur, mooi gezicht, alleen....”

“Wat alleen?” vraagt Lia. Ze kijkt me dreigend aan.

“Die bos haar 'down under' daar verdwaalt een Bosjesman nog in”.

“Een Aboriginal zal je bedoelen” antwoordt Lia.

“Hè?” zeg ik.

“In down under wonen Aboriginals” verklaart Lia. “Down Under, Australië”.

“Ok, een Aboriginal, die verdwaalt daar dus” zeg ik.

“Je bent jaloers, jij bent daar helemaal kaal, als een oude man, heb ik allang gezien”.

“Dat is lekker fris, het veegt beter af, is hygiënischer en de platjes krijgen geen houvast” memoreer ik.

“De wat?” roept Lia.

“De platjes, je weet wel” antwoord ik.

“Gadverdamme” godslastert Lia en veegt de lachtranen weg met het dure servet.

“Je bent een beest!” Ze heft haar handen in wanhoop in de lucht: “Daar woon ik mee samen!”.

“Het is de drank, nietwaar, het maakt meer kapot dan je lief is” declameer ik.

“Proost” zegt Lia en houdt haar glas bij terwijl de ober nogmaals inschenkt.

Na de kaas besluiten we eensgezind het toetje over te slaan. De ober kijkt bedenkelijk, maar we trekken ons er niets van aan. Als ik de rekening vraag, zegt de ober, dat het zo goed is.

“Een goed restaurant en niet te duur” lacht Lia. Ze trekt een voornaam gezicht: “De prijs-kwaliteit verhouding, die deugt hier, heur!” “Tot morgen dan maar weer” bedank ik de ober. Beleefd begeleidt hij ons naar de deur.

Als we naar de auto lopen merken we dat we niet meer zo stevig op onze benen staan. De wijn heeft zijn uitwerking niet gemist. Ik zeg tegen de chauffeur dat we eigenlijk een stukje willen wandelen en de winkeltjes in de buurt zullen bezoeken. De tas met de dure colliers geven we bij hem in bewaring. We spreken af dat hij ons wel ziet verschijnen, hier voor de deur van Gianni’s als we genoeg hebben van het winkelen.